

til havde været i Mindretal, hvor det drejede sig om Afgørelsen af omtvistede Valg, saa overjer det ærede Medlem, at man kan være fuldstændig enig om Reglen, og at denne kan være den samme, selv om den i givne Tilfælde fører til forskellige Resultater. Det beror paa, hvorledes man ser paa det faktisk foreliggende. Jeg behøver ikke at minde det ærede Medlem om — det ved han som Sagsfører meget godt, og det ved for Resten enhver — at den samme Lov, naar den anvendes af Domstolene, kan føre til til meget forskellige Domsresultater, idet Dommerne, der følge den samme Lov, se med forskellige Øjne paa det faktiske. Det samme gælder her. Den Regel, hvorefter Folketinget har afgjort omtvistede Valg, har altid været den samme, nemlig den: at Formfejl i og for sig ikke kunne bevirke Forkastelse; men det kan være, at man ikke har betragtet det flete med samme Øjne. Det var saaledes Tilfældet med Hensyn til Valget i Aarhus 1881. Der var begaaet en hel Del Fejl; jeg skal ikke her komme ind paa at nævne dem, men blot bemærke, at de vare af et saadant Omfang, at Flertallet i Udvalget mente, at disse Fejl tilslagslagte maatte antages at have haft den Betydning, at de gjorde Valget ugyldigt. Stemmesforholdet mellem de 2 Kandidater var kun 9 Stemmer. Det ærede Medlem, der nu er Tingets Formand, havde et andet Syn derpaa; men han anerkendte, som vi andre, at Reglen for Bedømmelsen af Valget maatte være, at det ikke er Formfejlene i og for sig, men deres sandsynlige Indflydelse paa Udfaldet, der skal være det afgørende; han skønnede kun ikke, at Fejlene, som Sagen faktisk forelaa, havde haft Betydning for Udfaldet. Der var altsaa ingen Forskel i Opfattelsen med Hensyn til den Regel, hvorefter man skal afgøre Valg. Det ærede Medlem oplæste en Udtalelse af et tidligere Valgbrevs-Udvalg, som jeg havde den Ære at være Ordfører for; dette Udvalg udtalte bl. a.: „Det gaar ikke an at opstille den ubetingede Forordning, at en lovstridig Fremgangsmaade skal anses for at være uden Betydning for selve Valget, medmindre det positivt kan oplyses, hvorvidt den har ændret dettes Udfald.“ Dermed skulde det efter det ærede Medlems Mening være godtgjort, at jeg havde indtaget en anden Stilling tidligere end den, jeg indtager i Dag. Men det er ingenlunde Tilfældet. Folketinget har jo aldrig vedkendt sig det som en ubetinget Forordning, at en lovstridig Fremgangsmaade skal anses for at være uden Indflydelse paa selve Valget, naar det ikke positivt kan oplyses, hvor-

vidt den har indvirket paa Valget. Her maa man skelne imellem, af hvilken Art den begaaede Fejl er. Naar Fejlen er af den Art, at man har afbrudt en Valghandling for tidlig, vil det meget ofte være aldeles umuligt at bevisliggøre eller blot sandsynliggøre, hvilken Betydning Fejlen har. Saaledes for Eksempel ved Valget i Åsens i 1879. Det gif saaledes til, at efter at den ene af Kandidaterne var bleven stærkt angreben af en Interpellant for sin Stilling til et lokalt Jærnbaneanlæg, nægtede Formanden ham at svare derpaa og afsluttede Valghandlingen. Det ligger jo meget nær at antage, at en saadan brat Afslutning, som afstærer den ene Kandidat fra at tage til Genmæle mod et Angreb, der er egnet til at gøre Fortræd, naar der ikke finder Berigtigelse Sted af de deri indeholdte Fejl, maa øve Indflydelse paa Valgets Udfald; men i hvilken Grad dette er Tilfældet, lader sig ikke oplyse, idet det kun undtagelsesvis er muligt at bevise det rent negative. Det ærede Medlem for Røge (Alberti) kan altsaa slaa sig til Ro med, at der er god Sammenhæng og Konsekvens i Folketingets Stilling over for omtvistede Valg (Dalsgaard: Ja, til Dato), ja, for saa vidt vi ikke i Dag forkaste dette Valg; thi sker dette, saa kunne vi sige Farvel til vor gamle Praksis fra 1849, saa vil den blive afløst af noget nyt. Det kan jo være en Ære for det ærede Medlem for Røge, dersom han er saa mægtig, at han kan slaa Folketinget til at gaa med til noget ganske nyt; men jeg vil dog se det, før jeg kan tro, at det ærede Medlem, selv om han har megen Indflydelse, er saa stærk, at han kan slaa Folketinget til at slaa en fuldstændig Kolbøtte paa Spørgsmaalet om Godkendelsen af omtvistede Valg. Jeg er enig i, hvad der blev sagt i Gaar, at det ikke er paa Løsbrevne Udtalelser af enkelte Medlemmer under en Forhandling, at man skal begrunde, hvorledes Folketingets Praksis har været. Man maa holde sig til de Afgørelsesgrunde, Tinget har fulgt. Man maa altsaa holde sig til Udvalgenes Betænkninger og Ordførernes Udtalelser — det er jeg enig i. Og naar saa man tager saadanne Udtalelser fra ældre og nyere Tid frem, saa vil man bestandig slaa at se, at Synsmaaden har været den, jeg her har nævnt. Jeg skal ikke spilde Tiden for det høje Ting med mange Citater. Jeg skal kun anføre enkelte, og det fra Udvalg, hvori ledende Venstremænd have haft Sæde, og det vil af disse Citater klart fremgaa, hvorledes Standpunktet har været. Jeg nævner først Skelstørvalget den 3dje Januar 1879. Derom siger Valgbrevsudvalget, at trods